

15. 7. 2004

ID: 27232

Nemožnost plnění

Počáteční právní nemožnost plnění (jako důvod neplatnosti podle § 37 odst. 2 o.z.) je zásadně odlišná od následné nemožnosti plnění ve smyslu § 575 odst. 1 o.z., což vylučuje možnost jejich současné aplikace na skutkově shodný stav.

Počáteční právní nemožnost plnění (jako důvod neplatnosti podle § 37 odst. 2 o.z.) je zásadně odlišná od následné nemožnosti plnění ve smyslu § 575 odst. 1 o.z., což vylučuje možnost jejich současné aplikace na skutkově shodný stav.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 870/2003, ze dne 22.5.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Obce města P., zastoupené advokátem, proti žalovanému M. V., zastoupenému advokátkou, o zaplacení 60. 375,- Kč s příslušenstvím a 7.500,- Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 21 C 136/2000, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26.9.2002, č.j. 29 Co 315/2002-81, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26.9.2002, č.j. 29 Co 315/2002-81, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5.4.2002, č.j. 21 C 136/2000-65, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobou podanou dne 14.12.1999 u Obvodního soudu pro Prahu 4 domáhala se žalobkyně vydání rozsudku, jímž měla být žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 60. 375,- Kč společně s úrokem z prodlení a rovněž smluvní pokutu ve výši 7. 500,- Kč. Tvrdila, že dne 1.3.1996 uzavřela s žalovaným nájemní smlouvu zn. A/39/947/02, na základě které pronajala žalovanému pozemek za účelem provozování autobazaru a souvisejících zařízení. Podle žalobkyně žalovaný dluží nájemné za období od 1.1.1997 do 30.9.1997 celkem částku 60. 375,- Kč.

Obvodní soud pro Prahu 4 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 26.1.2001, č.j. 21 C 136/2000-28, žalobu zamítl. Vzal za prokázané, že územní plán již existoval v době uzavření předmětné nájemní smlouvy (tj. v roce 1996), proto žalobkyně už tehdy mohla vědět, že na pozemku nebude provozování autobazaru reálně možné, takže účel smlouvy nemůže být naplněn a musela též vědět, že žalovaný při podpisu smlouvy jedná v omylu. Věc posoudil podle § 40 a 49a o.z. Dospěl k závěru, že předmětná nájemní smlouva je relativně neplatná a jelikož se žalovaný této relativní neplatnosti dovolal, je třeba vycházet z toho, že nájemní vztah mezi účastníky nevznikl. Rovněž neshledal požadavek na náhradu bezdůvodného obohacení za oprávněný, neboť žalobkyně neprokázala, že by byl pronajatý pozemek ze strany žalovaného v době od 1.1.1997 do 30.9.1997 užíván.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 27.9.2001, č.j. 29

Co 309/2001-45, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodů nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Vyslovil přitom závazný právní názor, podle něhož žalovaný se nemohl dovolat relativní neplatnosti předmětné nájemní smlouvy ve smyslu § 49a o.z. vzhledem ke stanovisku Obvodního úřadu Městské části P. - odboru životního prostředí a rozvoje obchodu ze dne 8.9.1994, v němž bylo uvedeno, že pozemek, na kterém měl být autobazar provozován, je veden jako nestabilizovaný. Podle odvolacího soudu žalovaný tedy už v roce 1994 věděl, že se jedná o rizikový pozemek a v roce 1996 se tedy nemohlo jednat ze strany žalovaného při uzavírání předmětné nájemní smlouvy o jednání v omylu.

Dalším rozsudkem ze dne 5.4.2002, č.j. 21 C 136/2000-65, soud prvního stupně žalobě vyhověl. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně je vlastnící pozemku parcely č. 1464 o výměře 322 m² v k.ú. L. Vzal za prokázáno, že Obvodní úřad Městské části P., odbor životního prostředí a rozvoje obchodu vydal dne 8.9.1994 souhlasné stanovisko pro provozování autobazaru na výše označeném pozemku s tím, že je veden jako nestabilizovaný. Dále vzal za prokázané, že dne 6.3.1996 byla mezi žalobkyní jako pronajimatelkou a žalovaným jako nájemcem uzavřena nájemní smlouva, na základě níž byl předmětný pozemek pronajat za účelem zřízení a provozování autobazaru včetně zařízení s tím souvisejících a to na dobu neurčitou s účinností od 1.3.1996 a bylo sjednáno placení nájemného 80.500,- Kč ročně. Soud prvního stupně rovněž zjistil, že na pronajatém pozemku žalovaný vybudoval bez stavebního povolení terénní úpravy (zpevněnou plochu), přivezl a na pozemek umístil dočasné stavby - mobilní plechovou buňku, plechovou garáž a chemické WC. Vzal též za prokázané, že dne 3.2.1997 vydal Obvodní úřad Městské části P. rozhodnutí - č.j. OSD 2699/96-Kor, jímž bylo žalovanému uloženo odstranit nepovolené stavby a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (změněny byly pouze podmínky pro odstranění stavby) odborem výstavby Magistrátu města P. dne 17.6.1997, č.j. MHMPPO095LIY VYS-2961/97/Ca/Pl. Též zjistil, že žalovaný v době od 1.1.1997 do 30.9.1997 nezaplatil sjednané nájemné. Nájemní smlouvu posoudil podle § 663, § 664, § 671 a § 37 odst. 2 o.z. Dospěl k závěru, že nájemní smlouva ze dne 6.3.1996 je platná, neboť neshledal, že předmětem smlouvy by bylo nemožné plnění. Vyslovil, že předmětem smlouvy byl nájem pozemku za účelem zřízení a provozování autobazaru, včetně zařízení s tímto souvisejících. Dovodil, že plnění bylo možné, neboť bylo na žalovaném řádně a včas požádat o vydání stavebního povolení. Uzavřel, že vzhledem k platnosti předmětné nájemní smlouvy vznikla žalovanému též povinnost platit podle této smlouvy sjednané nájemné. O příslušenství pohledávky rozhodl soud v souladu s § 517 o.z. a nař.vl.č. [142/1994](#) Sb.a lhůtu k plnění určil v souladu s § 160 o.s.ř.

Na základě odvolání žalovaného Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 26.9.2002, č.j. 29 Co 315/2002-81, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Převzal skutková zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se rovněž s jeho právním posouzením. Podle odvolacího soudu ustanovení § 37 odst. 2 o.z. upravuje počáteční nemožnost právního úkonu a mohlo by se jednat o právní nemožnost předmětu plnění v případě, kde je předmět plnění neuskutečnitelný v důsledku určité právní překážky existující již v době učinění právního úkonu. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že umístění dočasných staveb na pronajatý pozemek bylo v době uzavření nájemní smlouvy možné a bylo na žalovaném, aby požádal příslušný úřad o vydání stavebního povolení.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný včas dovolání, jehož přípustnost blíže nezdůvodnil. Uplatnil dovolací důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. a § 241a odst. 3 o.s.ř. Tvrdil, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a soudy obou stupňů dospěly, na základě provedených důkazů, k nesprávným skutkovým zjištěním. Poukazoval na skutečnost, že užívání pronajatého pozemku za účelem provozování autobazaru nebylo možné, účel nájemní smlouvy tedy nebyl naplněn. Podle dovolatele šlo o právní úkon neplatný

podle § 37 odst. 2 o.z.. Namítal, že pouze stavební úřad je příslušný rozhodovat o umístění dočasných staveb a stanovisko odboru životního prostředí ze dne 8.9.1994 není pro stavební úřad závazné, ale jen informativní. Nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu, že bylo na žalovaném požádat příslušný orgán o dodatečné vydání stavebního povolení. Vytýkal soudům obou stupňů, že nepřihledly k jeho tvrzení o nemožnosti užívání pozemku ke stanovenému účelu na základě předmětné nájemní smlouvy z důvodu překážky územního plánu, tedy nestabilizovaného území. V této souvislosti poukazoval též na rozpor s § 3 o.z. Navrhl proto zrušení rozsudku odvolacího soudu.

Vyjádření k dovolání nebylo podáno.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací při posuzování tohoto dovolání vycházel v souladu s body 1., 15., 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, z občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001. Proto v tomto rozsudku jsou uváděna ustanovení občanského soudního řádu ve znění po novele provedené zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále jen „o.s.ř.“).

Zjistil dále, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastníkem řízení řádně zastoupeným advokátem (§ 240 odst. 1 o.s.ř., § 241 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání v této věci vyplývá z ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř., když směřuje proti potvrzujícímu rozsudku soudu prvního stupně, jenž rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Přezkoumal proto dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu v rozsahu plynoucím z podaného dovolání a dospěl k závěru, že dovolání nelze upřít opodstatnění.

Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. míří na pochybení ve zjištění skutkového stavu věci, které spočívá v tom, že skutkové zjištění, jež bylo podkladem pro rozhodnutí odvolacího soudu, je vadné. Musí jít o skutkové zjištění, na jehož základě odvolací soud posoudil věc po stránce právní a které nemá oporu v provedeném dokazování. O takový případ se jedná, jestliže výsledek hodnocení důkazů soudem neodpovídá ustanovení § 132 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, jestliže skutečnosti, které má odvolací soud za prokázané, byly též významné pro rozhodnutí věci při aplikaci práva.

Posledně zmíněná podmínka existence tohoto dovolacího soudu souvisí úzce s dalším dovolacím důvodem uplatněným v této věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Nesprávným právním posouzením podle tohoto ustanovení je totiž omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O takový případ se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo sice aplikoval správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil.

Předmět řízení byl v této věci vymezen jednak tvrzeními žaloby, podle nichž žalobkyni příslušelo vlastnické právo k předmětnému pozemku, ohledně něhož uzavřela nájemní smlouvy se žalovaným, a to za účelem provozování autobazaru a souvisejících zařízení se strany žalovaného jako nájemce. Nájemce předmět nájmu užíval, avšak za shora vymezené období trvání nájmu nájemné neuhradil. Dále byl předmět řízení vymezen tvrzeními žalovaného, podle něhož předmět nájmu od počátku nebyl způsobilý k účelu, na nějž byl pronajat. V tomto směru poukazoval žalovaný na skutečnost, že shora uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a odvolacího, bylo mu uloženo

odstranění nedovolených staveb na pozemku s odůvodněním, že „předmětný pozemek podle územního plánu SÚ m. P. – plánu využití ploch z roku 1994, se nachází v území nestabilizovaném, jehož funkční uspořádání musí být konkretizováno územně plánovací dokumentací a do doby jejího schválení nelze na území povolit žádnou, ani dočasnou stavbu“.

K náležitému posouzení důvodnosti žaloby, resp. námitek žalovaného v této věci, bylo proto zapotřebí prejudiciálně posoudit, zda právní titul, z něhož žalobkyně odvozuje svůj nárok na zaplacení nájemného, netrpí absolutní neplatností pro počáteční nemožnost plnění, na kterou poukazoval žalovaný.

V tomto směru je třeba poukázat na výslovné znění ustanovení § 37 odst. 2 o.z. Podle něj je neplatný právní úkon, jehož předmět plnění je nemožný v době vzniku tohoto právního úkonu (např. v době uzavření smlouvy). Ustanovení § 37 odst. 2 upravuje tzv. počáteční nemožnost právního úkonu. Ta činí právní úkon absolutně neplatným. To, zda o počáteční nemožnosti subjekty právního úkonu věděly či nikoliv, je právně bezvýznamná. Počáteční nemožnost předmětu plnění může být buď právní, anebo fyzická. Počáteční právní nemožnost plnění dlužníka z důvodu nemožnosti plnění přichází v úvahu tam, kde předmět plnění je neuskutečnitelný v důsledku určité právní překážky existující v době učinění právního úkonu (pokud nejde o nedovolený právní úkon ve smyslu § 39 o.z.). K těmto ustáleným závěrům výkladové praxe lze dodat, že v případě počáteční právní nemožnosti plnění jde o stav objektivního rozporu s právem, tedy se zákonem či předpisem nižší síly, nebo právem vyplývajícím z dvou- či vícestranného právního ujednání nebo z úředního rozhodnutí, a to existujícího již v době vzniku právního úkonu. Je-li tento předpoklad splněn, je právně bezvýznamné přihlížet k faktické realizaci smlouvy, tedy např. k faktickému využívání předmětu nájmu (jako se to naznačuje v této věci). Důvodem je okolnost, že takové faktické chování zpravidla představuje porušení objektivního práva s případnými, byť i dodatečnými sankčními důsledky. Taková situace se naznačuje např. v této věci, kdy dodatečně došlo rozhodnutím věcně a místně příslušného orgánu k uložení povinnosti nájemce k odstranění dočasných staveb na předmětu nájmu, totiž na pozemku objektivně nezpůsobilém k využití jako předmětu nájmu.

Pro úplnost se uvádí, že uvedené okolnosti odlišují stav počáteční právní nemožnosti plnění (jako důvodu neplatnosti podle § 37 odst. 2 o.z.) od situace následné nemožnosti plnění ve smyslu § 575 odst. 1 o.z. Ta nastává až po vzniku závazku, jestliže se plnění stalo následkem určité okolnosti nemožným, ačkoli v době uzavření smlouvy bylo objektivně splnitelné. Následná nemožnost plnění může být subjektivní nebo objektivní, s čímž právo spojuje rozdílné následky, včetně hodnocení subjektivní stránky na straně dlužníka, pokud ji tento zavinil. Pro ten případ nastávají důsledky v podobě nároku na náhradu škody, v případě objektivní, dlužníkem nezaviněné následné nemožnosti plnění není vyloučen nárok na vydání bezdůvodného obohacení (§ 451 o.z.). Zásadní odlišnost obou situací podle shora uvedených ustanovení tak logicky vylučuje možnost jejich současné aplikace na skutkově shodný stav.

Odvolací soud v této věci převzal zjištění soudu prvního stupně, podle něhož v době uzavírání nájemní smlouvy dne 6. 3. 1996, jejímž předmětem byl pronájem předmětného pozemku pro provozování autobazaru, bylo žalovanému známo stanovisko OÚ MČ P., odboru životního prostředí a rozvoje obchodu, ze dne 8.9.1994, podle něhož plocha uvedeného pozemku je nestabilizovaná a území je urbanisticky tak komplikované, že se s jeho stabilizací počítá až v novém územním plánu. Obvodní úřad neměl proti pronájmu pozemku pro účel provozování autobazaru námítky s tím, že jeho stanovisko platí dva roky od vydání. Pokud bylo žalovanému rozhodnutím OÚ MČ P. z 3.2.1997 a

Magistrátu m. P. ze dne 17. 6. 1997 uloženo odstranit dočasné stavby jím tam umístěné, stalo se tak proto, že žalovaný nepožádal o vydání stavebního povolení. Odvolací soud z těchto zjištění dovodil, že se nejednalo o počáteční nemožnost plnění, neboť tato nebyla dána v době učinění právního úkonu. Podle odvolacího soudu (shodně se soudem prvního stupně) bylo možné v době uzavření nájemní smlouvy účastníky umístění dočasných staveb na pronajatý pozemek. Bylo na žalovaném, aby požádal příslušný úřad o vydání stavebního povolení. Žaloba se proto opírala o platný právní titul.

Z obsahu spisu se přitom nabízí závěr, že soudy obou stupňů vycházely ze shora citovaných listinných důkazů, a to jak stanoviska odboru životního prostředí a rozvoje obchodu místně příslušné městské části ze dne 8. 9. 1994, tak z výše uvedených rozhodnutí vydaných opět věcně a místně příslušnými správními stavebními úřady prvního stupně ze dne 3. 2. 1997 a 17. 6. 1997. Skutková zjištění z nich učiněná soudem prvního stupně a převzatá beze zbytku soudem odvolacím, však trpí dovoláním vytykanou vadou podle § 241a odst. 3 o.s.ř. Při hodnocení uvedených důkazů bylo namíste respektovat důsledky z nich plynoucí z hlediska ustanovení § 132 o.s.ř. a § 135 odst. 2 věty druhé o.s.ř.

Podle § 135 odst. 1 o.s.ř. je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu, soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.

Podle § 135 odst. 2 o.s.ř. jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.

Při shora uvedeném stavu nabízených, resp. k důkazu probraných listinných důkazů bylo předně namíste náležitě zjištění, zda odvolacím soudem citované stanovisko odboru životního prostředí a rozvoje obchodu místně příslušné městské části ze dne 8. 9. 1994 bylo vydáno orgánem k tomu příslušným z hlediska ustanovení § 117 odst. 2 zákona č. [50/1976 Sb.](#)

Pokud i po tomto došetření by v této věci měly soudy obou stupňů k dispozici rozdílná stanoviska, příp. rozhodnutí, věcně a místně příslušných orgánů (v daném případě orgánů příslušných podle § 117 odst. 2 zákona č. [50/1976 Sb.](#), v tehdy platném znění), uplatnily by se důsledky plynoucí z citovaného ustanovení § 135 odst. 2 věty druhé o.s.ř. Formulace zde použitá o to, že v případě vydaného rozhodnutí příslušným orgánem z něho soud vychází, není totožná s vázaností soudu výrokem rozhodnutí uvedených v § 135 odst. 1 o.s.ř., před středníkem. Soudu je zachována možnost, aby při hodnocení rozhodnutí jiného orgánu zkoumal existenci těch aspektů, které se týkají otázky významné pro posouzení občanskoprávního úkonu uzavřeného mezi účastníky. Tím v této věci bylo posouzení, zda z hlediska objektivního, tedy z hlediska předpisů platných v době uzavření předmětné smlouvy a rozhodnutí na jejich základě vydaných, byl dán soulad či naopak počáteční právní nemožnost využití předmětného pozemku pro účely sjednání smlouvy o nájmu.

Zjištění dostupná odvolacímu soudu v době jeho rozhodování přitom vyznívala v závěr, zastávaný i odvolacím správním orgánem v řízení o odstranění stavby, podle něhož by se přičilo obecnému zájmu, pokud by nebyl respektován územní plán sídelního útvaru města P., jmenovitě plán využití ploch z roku 1994. Podle tohoto plánu nebylo možno do konkretizace územně plánovací

dokumentace a do doby jejího schválení povolit žádnou, a to ani dočasnou stavbu.

Uvedený aspekt tak v souvislosti s pravomocným rozhodnutím prvostupňového a odvolacího orgánu v řízení o odstranění stavby svědčí pro závěr (z hlediska předmětu tohoto sporu) o počáteční nemožnosti plnění. Tou byla povaha pozemku nacházejícího v území, které podle územního plánu vylučovalo možnost povolit žádnou, a to ani dočasnou stavbu. Tento závěr se nabízí už s ohledem na dikci ustanovení § 10 odst. 1 věty zákona č. [50/1976 Sb.](#), podle něhož územní plán obce stanoví urbanistickou koncepci, řeší přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určuje základní regulaci území a vymezuje hranice zastavitelného území obce. Z toho je zřejmé, že právní povaha konkrétního pozemku (v daném případě předmětu nájmu) plyne prvořadě ze zákonem stanovených důsledků plynoucích ze schváleného územního plánu obce, právní závaznost územního plánu pak nemohla být změněna (pro potřeby hodnocení přípustnosti předmětu nájmu pozemku) stanoviskem stavebního úřadu, jako se to stalo v této věci dne 8.6.1994. Uvedený závěr nesoucí se k absolutní neplatnosti předmětné nájemní smlouvy pro počáteční nemožnost plnění podle § 37 odst. 2 o.z., byl postačující z hlediska výše uvedeného předmětu řízení v této věci. Z jeho rámce pak ovšem vybočují otázky případné vědomosti, resp. z toho plynoucího zavinění některého z účastníků právního vztahu, když už vůbec předmětem řízení nebyly případné nároky z náhrady škody nebo z titulu bezdůvodného obohacení mezi účastníky, o eventuálních nárocích některého z účastníků vůči státu z titulu případného nesprávného úředního postupu ani nemluvě.

Uvedené okolnosti podporují správnost argumentace dovolatele, že předmětem nájemní smlouvy uzavřené dne 6.3.1996 je plnění nemožné s následky její neplatnosti podle § 37 odst. 2 o.z. Soudy obou stupňů však naznačené důsledky z obsahu provedených důkazů nevyvodily, ježto byly vedeny odlišným právním názorem směřujícím faktickou možnost umístění dočasných staveb na předmětném pozemku a rozlišením mezi případnou právní nemožností takového postupu, a to od počátku, tedy od uzavření předmětné smlouvy.

Právní názor odvolacího soudu, podle něhož mezi účastníky byla ohledně předmětného pozemku parcely č. 1464/ k.ú. Lhotka dne 6.3.1996 platně uzavřena nájemní smlouva a žalovanému kromě práva pozemek užívat vznikla i povinnost platit sjednané nájemné, nelze za této situace zatím považovat za správný (§ 241 odst. 2 písm. b) o.s.ř).

Dovolací soud proto podle § 243b odst. 2 o.s.ř. rozsudek odvolacího soudu zrušil. Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i tento rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Právní otázka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Moderace nákladů](#)
- [Dovolání](#)
- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)